

SLOVENSKI NAROD.

Iznaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opravištvu, na katero naj se blagovoljlo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Nemški ustavoverci in nagodba z Ogri.

Nagodbena kriza še nikakor nij končana, če so prav nemški ustavoverci državnega zbora s svojo popustljivostjo Magjari Tiszi zopet do ministerstva pomagali. Mnogih izmed njih se je lotila britka politična otožnost in ti čutijo, kaj so naredili in kaj nameravajo še. Jeden izmed teh nemških državnih poslancev, baron Walterskirchen piše v graško „Tagespost“ od vtorka resnične besede o nagodbi in sklepu ustavoverne stranke, da bode sprejela jo, tako-le značilno: „Razmera z Ogersko s tem ne bode nič boljša, ampak slabejša, in prebivalstvo bode nevoljno in zmoteno obrnilo hrbet onej (ustavovernej) stranki, katere bitstveni uspehi so le v tem, da je davke povisevala.“ Pomnite: to so besede ustavovernega nemškega poslanca, to je sodba udam nam protivne stranke o svojih lastnih ljudeh, o naših protivnikih! Hujše, pa tudi resničnejše in pravičnejše sodbe in obsodbe nad ustavoverno, zdaj odločujočo stranko Nemcev in nemškutarjev ne bi bil nihče mogel izreči, nego jo je izgovoril ta njen lastni ud in prijatelj, „Tagespostni“ državni poslanec! Pa s tem še nij končal, temuč dalje o svojih ustavovercih, ki pravijo, da bi „napaka“ bila, če ne bi za nagodbo glasovali potem, ko bi ministerstvo sicer odstopilo, piše on: „Mi se bojimo, da bomo s samimi tacimi izogibavanji napak svojo lastno smrtno sodbo v mnenji ljudstva podpisali in sami to sodbo izvršili. Deak je nekaj rekel: Kar se nam vzame, to moremo nazaj dobiti, a kar človek sam rad dá, to je izgubljeno za vedno.“

Z nepogojnim glasovanjem za predloge vladne je enakost ali pariteta z Ogersko tudi v bankovnih razmerah potrjena.“

O tej „pariteti“, ali enakopravnosti, katero Magjari hočejo z našo polovico imeti in jo bodo po tem novem sklepu nagodbe tudi dobili, pa piše znani konservativni plemenitaš iz Koroškega baron R. v dunajskem „Vaterlandu“ od pondelška tako-le. „Če kdo s kom drugim stopi v združeno zvezo in mu vse škode prepusti in še po vrhu 70 procentov skupnih stroškov naloži, sam pa jih le 30 procentov nosi, pravijo, — da je jeden prehitro storil slabo kupčijo, — drug je bil pa pre — siten Če pa se ta poslednji še tako dela, kakor da bi se povsod le njemu škoda godila, če on, ki veliko menj plačuje in daje, zmirom terja, da ima več plačujoči podvreči se, za kar ga oni, ki menj plačuje, pri skupnih akcijah vedno ovira, — če on na zadnje še celo pravi: „jaz ne bodem sicer odzdej za naprej nosil jednacih bremen s toboj, jaz ne bodem 50 procentov plačeval proti 50, temuč še na dalje, kakor prej, le 30 plačeval, ti pa 70, za to pa terjam, da imam popolno tiste pravice in moči, kot ti (popolno pariteto), to se pravi: ti mi imaš dati še popolne pravice v upravi svojega zaklada in svojega kredita, da si potem morem jaz pred syetom na tvoje stroške dajati videz moža od tebe popolno neodvisnega, — kako bi se to imenovalo? To nema baš nobenega imena.“

Tako piše „Vaterland“ in s tem prav dobro osvetljuje pariteto nagodbeno naše polovice z Ogri. Menimo, da nam nij treba nobenih razlaganj pristaviti, primera je izvrstna in sama govoreča. Iz nje je baš razvidno,

kako prav ima „Tagespost“ če obsoja popustljivost svojih nemških ustavovercev v tej zadevi.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. februarja.

Iz Pešte poroča telegram, da je minister Tisza predstavil sebe in svoje tovariše, kot zopet potrjene na vladi obema ogerskima zbornicama 27. febr. Razložil je tek minister-ske krize in dejal, da prevzame odgovornost za nagodbo z Avstrijo. V spodnji zbornici sta Sennyey, a v zgornji Majlath povedala, zakaj nijsta prevzela ministerstva. Več o tem moramo še počakati.

„Narodny Listi“ pripovedujejo, kako Magjari svoje politične sovražnike s poti spravljajo. Pred nekaterimi tedni se je ustrelil v Pešti državni pravdnik dr. Tomašek, rodod Slovak. Tomašek je živel v najboljših razmerah, zato je samoumor bil vsem uganjka. Tomašek je postal žrtev magjarskih Slovanov. On je imel sestaviti tožba proti voditelju ogerskih Srbov, dr. Miletiću, ki je bil obdolžen veleizdaje in uže štiri mesece v preiskovalnem zaporu v Pešti zdihuje. Tomašek je izpoznal, da nij uzrokov za zatožbo, in da je Miletić proti postavi zaprt. A Magjari Miletića, ki ga imajo v pestéh, nečejo izpustiti in šepetali so Tomašku v uho, da mora zatožbo sestaviti, kakor uže hoče. Tomašek je prosil, naj bi se stvar kakemu drugemu državnemu pravdniku izročila, ker se pa to nij hotelo nikakor zgoditi, in so mu žugali, da izgubi službo, izvolil si je rajši smrt, nego da bi delal proti svojej vesti.

Vnane države.

Iz Srbije poroča telegram: Prav zoper vsako (?) pričakovanje je večina velike narodne skupščine za nadaljevanje vojne s Turci. Poslanci pravijo, da Srbija ne more častnega mira skleniti, kakor bi bil v interesu dežele. Zato naj se na dalje vojuje

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Devetnajsto poglavje.

(Dalje.)

Več, kot čisti zrak, in kot zdravilni vrelci, Ljuba deva! zdravja daje vprčnost tvoja.

Kateri ljudje nemajo posestva vsaj deset kilometrov od mesta, prav za prav ne morejo reči, da na kmetih žive. Imajo velike vrtove, često tudi mnogo njiv in druge zemlje ter prideljujejo za se sadje in zelenjad; navadno imajo konje, vozarijo okoli ter sopejo čisto sapo. Nekateri se pečajo z živinorejo ter se precej ponašajo z debelimi govedi in kitajskimi kokošmi. A pri vsem tem ti predmeščanje ne uživajo veselja pravega življenja na kmetih, tu nij neprehodnih gozdov, šumečih potokov; v valovih se zibajočega žita, obširnih trav-

nikov; z vsakega nekoliko vzvišenega kraja se vidi v bližnje mesto, katerega ropot se skoro sliši; in vsako uro pripelje omnibus ali pa železnični vlak nas same ali pa katerega naših sosedov v nemirni trg ali pa iz njega. Katerim pa je samota ljuba, najdejo jo najgostejše v teh na pol kmetskih na pol mestnih bivališčih; marsikatera rodbina se poletje za poletjem odteguje mestu v isti tihi kot ter, nemotena od obiskovalcev in blebetešev, uživa neodvisno življenje, katerega ne najde v preobljudenem mestu, kjer neprestano srečujemo svoje znance, niti v pravih vaseh, kjer vsakega novega došleca opazijo in preresetajo.

Gospod Grahamova pristava je bila srednje vrste, ter ne taka, da bi posebno pozornost nase obračala. Vrt je bil res zelo lep, ter poln bujnih grmastih rastlin, senčnatih hišic in dreves, ki so bila z vinsko rozgo obrasena a visok plot ga je zakrival ljudem, in hiša v strani od ceste je bila precej po starem zidana ter nij posebne pozornosti na se vlekla.

Razen malega dela v vrtu je gospod Graham imel opraviti le v mestu. Emilija nij imela rada posvetnega ropota, ter je sprejemala le malo družbe; obiskavali so jo le redoma njeni sosedje, ter nekateri posebni prijatelji iz mesta na pr. duhovnik gosp. Arnold in nekoji dobri znanci, ki so proti večeru pogostoma prihajali iz mesta ž njo pogovarjat se in sadje jest.

Poletje je minolo prav srečno. Jerica je bila zmirom bolj zadovoljna pri Emiliji; in to tem bolj, ker se je zavedala, da tudi sama svojej izvrstni prijateljici na razne načine koristi ter je za njo zelo imenitna in neobhodno potrebna; kar se h kratu pretrga vse njeno veselje.

Emilija je dobila mrzlico. Ko je Jerica hotela privikrat iti k bolnici, rekla jej je gospa Ellisova, ki si je vso strežbo sebi sami prisvajala. Ko je uboga deklica močno prosila, naj jo pusti k bolnici, rekla jej je gospa Ellisova, da je mrzlica nalezljiva in da je Emilija

„Da, čestiti gospod!“ odvrnila je Jerica.

prišel, videli so ga po njivah brzo proti Dragi mahati.

Kaj pa poreko drugi k takovej volitvi? Obnašanje se ne more dosti ostro obsoditi. Grof Barbo, župnik št. Ruperški, i drugi narodni volilci so se seveda hudovali nad takim obnašanjem nasprotnikovim. Napravili so dolga pota, a zastoj. Kedaj da bode sedaj zopet volitev razpisana, to se ne ve. Grof Barbo je narodnim volilcem obljubil, da na vsak način pride k volitvi, in če bi na Dunaji bil, naj ga telegrafično zovejo. Taka obljuba je res časti vredna!

Nasprotnikov delovanje je uže dolgo časa sem bilo prav krtinsko. G. Jančigarja so nam spravili proč, ker so vedeli, da je on vrl agitator zoper nepošteno stvar, a sedaj delajo še z nepoštenejšimi sredstvi. Ker so nam usta zamašena, ne govorimo več o tem, da ne bode policija vam ugrabila liste. A tudi za nas pride jedenkrat doba. Narodni volilci, ostanite zvesti danej svojej besedi!

Iz savinske doline 26. febr. [Izv. dop.] Žalostni glas o pregnanji gospoda profesorja Glaserja, kateri tužno odmeva po vesolni Sloveniji, je tudi nas Savinčane silno iznenadil. Saj je vendar omenjeni mladi učitelj tudi mej nami dve leti živel in se uspešno trudil v prid naše slovenske mladine. Gospod profesor Glaser je bil zadnji, ki je še na celjske gimnaziji francoščino učil in tako marsikateremu dijaku pripomogel, da zdaj z znanjem onega jezika dosti lažje izhaja, kakor bi morebiti drugače. Tudi je objavil v programu celjske gimnazije za leto 1872 odlomek francoske gramatike, katero bo gotovo tudi izdal, kadar se bode potreba pokazala. Sploh pa je bil ta gospod profesor ne le samo pri svojih učencih in kolegih, ampak tudi pri vseh drugih prav priljubljen, kateri so ga poznali in ž njim občevali.

Presrčno obžalujemo tedaj vrlega moža zaradi tega, da mora iz domovine na prusko mejo; a obžalujemo ga posebno le zaradi tega, ker ga ta nepričakovani slučaj sredi njegovih študij moti in ovira. Kar se pa premeščenja sploh tiče, mislimo vsi da se ž njim ne bode želeni namen dosegel; kajti če je tudi gospod profesor za zdaj svoje domovini odtegnen, to gotovo dalje časa biti ne more. Sploh pa bo tudi on tem bolj skrbel, da bode na drugi način svojemu narodu in naši ideji koristil.

Gospod profesor Glaser bo to krivico morebiti brez škode prestal; trpel pa boš več ti, mili naš slovenski narod! Odtegnili so ti s tem zopet jednega duševnega podpornika, da bode kakega ultra germana na njegovo mesto tvoji mladini za dušnega očeta postavili! Ali še nas je več. Trda je sicer naša osoda, a trpimo, gotovo bode enkrat „skoro boljše“! Kri mučnikov je bila najboljše seme „kristjanstva“.

Iz Gorice 24. febr. [Izv. dopis.] (Župan, gimnazija.) Dolgo časa so mislili naši očetje, katerega bi si kot glavo izbrali, stranke so tudi mnogo kandidatov imenovala, ali vendar nij imela Gorica še novega župana. Kar naenkrat izvole si mestni očetje novega župana, dr. Deperisa. Dne 22. t. m. je bil slavno potrjen in vmeščen. V mestnej dvorani se je bilo mnogo ljudstva nabralo, da bi bilo priča slavnega momenta. Po prisegi se novoizvoljeni župan slavnemu občinstvu primerno zahvali, da mu je blagovolilo tako veliko čast izkazati, ter se v kratkem, pa krepkem govoru izrazil, da bode po svojej moči mestnim potrebam vselej in vestno ustrezal. — Zvečer mu je napravilo slavno muziko, nesli so po mestu veljavniše zastave, mnogo odlične gospode se je udeležilo, pred njegovim stanovanjem je svirala godba nekaj točk, ali navdušenih „evviva-klicev“ je bilo prav malo slišati, razen pobalinskih.

Novi župan je bil v prejšnjih letih na strani Italijanov, torej je mnogo mestjanov mislilo, da ga ne bode vlada potrdila, pa močje, da so se jadra za vetrom obrnila, da lažje veslajo, kar je žalibog pri mnogih čestilakomnih možeh v dobi poštenosti navada. Potrjen je bil. Da goriškim Slovencem bode milejši novoizvoljeni župan od prejšnjih, o tem je malo upanja.

Želeti bi bilo, tako se poudarja od mnogih strani, da bi več slovenskih mladeničev v šolo hodilo, ter da bi imeli tako potem dobrih politikarjev, na katerih imamo mi Slovenci sušo, kateri bi naše politično življenje povzdignili, da bi imeli mnogo učenih in izvrstnih mož na slovstvenem in znanostnem, in administrativnem polji, da bi imeli več duhovenskih moči, ker tudi duhovnov ne bomo imeli v malo letih preveč. Ali kako to doseči pri tako slabih šolskih okoliščinah? Teško.

(Razmere so bile za Slovence zmirom neugodne, a vendar smo uže nekaj storili. Ur.)

Iz Gradca 27. febr. [Izv. dop.] Vaš cenjeni list je nedavno dosta obširno bil poročil o koncertu gospodičin Čampovih, sorodnic naših izbornih skladateljev bratov Ipavcev. Stroga tukajšnja muzikalna kritika se je bila prav vgodno izrekla o teh mladih umetelnicah in tudi nij mogla zanikati, da je občinstvo (po velikej večini nemško) prav simpatično sprejemalo one točke programa, ki so bile slovenskim odmerjene. Da, tukajšnja tla slovenstvu nijso baš posebno oglašena, je menda vsacemu vaših čitateljev vsaj površno znano in slovenske pesni nemškemu koncertu uvrstiti je tedaj stvar vsaj nekoliko kočljiva. A da je bil kljubu temu uspeh odličen je ravno tako častno za objektivno presojo poslušalcev kakor jasni dokaz dovršene kompozicije in ravno tako dovršenega pevanja. Vsacemu naših skladateljev bi želel tako duhovitih interpretov, kakoršne sta imela brata Ipavca v tem koncertu v svojih nečakinjah. Ker so gospodične ravno zdaj namenjene proti našemu jugu (4. marcija zvečer bodo prvič koncertovale v Celji, kesneje pojdejo v Ljubljano in Zagreb) je namen teh vrstic opozoriti rojake na nje; sicer pa se bode vsakdo, ki jih bode čul prepričal, da jim priporočila nij treba, kajti prava umetelnost se sama priporoča.

Iz Podhriba 23. febr. [Izv. dop.] No, časnikarska debata o znanej amoroznej fantovske korespondenciji v „Laib. Schulz.“ bode menda ravnokar pri kraju. Vsaka še tako zanimiva nova prikažen v socijalnem življenju izgublja ono prvotno živahnost, ter oslabeva jej oni šareni efekt, ki osobito čita-joče občinstvo nekako smehljivo kratkočasi; — baš tako tudi uže pojema radovednost na znano reklamo: kako se grešni človek lahko reši gotove smrti, če zna dva jezika, — samo, da je eden od teh Indiški...

Moj namen nij, da bi pri tej priliki dalje krecal svoje pero na uže pogreto „rihto;“ tega nij več potreba, kakor je tudi uže neki dopisnik iz Notranjskega dobro omenil.

Tu prelazim kar na neki drugi kapitel znanega šol. nemčurskega časopisa izhajajočega v belej Ljubljani. Tam le doli v tretjej fari obiskal sem pred malo časom svojega družeta, koji pa tudi dobiva „L. Schulz.“ na ogled.

ter je vsa zarudela, zapazivši kako so ostre črne oči doktorjeve njen obraz pregledovale.

„Kje pa sem vas uže videl?“ prašal je na isti čudoviti način.

„Pri gospodu Flintu.“

„Oh! pri Truemanu Flintu! Dobro se ga še spominjam. Vi ste njegova majhena deklica. Zala deklica! In ubogi Trueman je umrl! Da, mesto je nekaj izgubilo ž njim! To je tedaj majhena strežnica, ki sem jo navadno pri njem videl! Za Boga! kako vzrasejo otroci!“

„Doktor Jeremija,“ prosila je Jerica z milim glasom, „bodite tako dobri in povejte mi, kako je gospici Emiliji?“

„Emiliji? — No, ta hip ne ravno prav dobro.“

„Ali mislite, da bode umrla?“

„Umrla, ne, to ne! Zakaj pa bi umrla? Ne bodem je pustil umreti, če mi bočete pomoči ohraniti jej življenje. Zakaj pa nijste doma in jej ne strežete?“

„Oh, kako rada, ko bi smela!“ vskliknila

je Jerica vsa ginjena. „Oh, kako rada, ko bi smela!“

„Kaj vas zadržuje?“

„Čestiti gospod! zadržuje me gospa Ellisova. Ne pusti me k njej. Pravi, da gospica Emilija noče nobenega, k sebi razen nje.“

„V tem oziru nema ničesar določiti in ravno tako malo Emilija; to je moja stvar in jaz hočem vas imeti. Rajši bi hotel, da bi vi stregli mojim bolnikom, nego vse gospe Ellisove na svetu. Ta ne razume ničesar o streženji bolnim; najrajše ukuhuje brusnice in peče pastete. Tako, jutri mislim, lahko začnete.“

„O, hvala vam! najlepša hvala vam, čestiti doktor!“

„Ne, zahvalujte se mi; počakajte, da bodele poskusili; težavno je streči bolnikom. Čegav je ta vrt?“

„Gospe Brusove.“

„Ali je njena ta hruška?“

„Da, čestiti gospod!“

„Pri svetem Jurji! gospa Brusova; pokusiti hočem vaše hruške!“

To rekši, je skočil doktor, mož s pet in petdesetimi leti, a krepak in gibčen, čez zid, ki ja je ločil od sadnega vrta, ter je skoro z enim skokom prišel do drevesa. Jerica ga je smehljaje gledala in opazila, da se je doktor nad neko rečjo spodteknil; da nij padel, izgrabil je s stegnenimi rokami za deblo lepega starega drevesa. Isti hip je pogledala glava z žametovo kapico počasi iznad visoke trave; mladenič šestnajstih ali sedemnajstih let se je oprl na komolce ter je strmo in debelo gledal nepriča kovanega vrinjenca. Doktor nikakor ne prestrašivši se, naredil se je razžaljenega ter je rekel:

„Vstani, ti lena kost! kaj tu ležiš in si poštenim ljudem na poti?“

„Koga zovete poštene ljudi, čestiti gospod?“ prašal je mladenič, katerega navidez nikakor nij vznemiril doktorjev izraz in njegovo prašanje.

(Dalje prih.)

Znano je, da v „L. Sch.“ pišejo in dopisujejo učiteljski renegatje našega naroda; ti so večinoma v mestu in nekaj tudi na deželi, ki klečepazujejo in lizunijo na nemškutarski strani, da z lahko protežijo dostignjevo po znanejši lestvi gori do večjega komada slovenske pečenke, ki jih prav močno za nos drgne in za soboj vleče — Najbolj šaljivo karikaturu pa igrajo ti ljudje v svojih izjavah, ki se jih drznejo v svojem listu celo obelodaniti. Na vsa usta, — da bi si jih kmalu tja do ponemčevanih ušes razprali, trobijo lehkomišljenim ušesom, o liberalizmu, fortšritu itd. o vsem tem pa nij pri njih za nas ne duha ne sluha. Mej nemčurskim liberalizmom, in srečno narodno svo bodo, za koju žrtvujemo gmotne in duševne sile — je razlika, kakor mej dnevom in nočjo, ali pa mej resnico in lažjo. To je menda liberalizem, da nemčurji poštene narodne učitelje kar naravnost z „Pfaffenknecht“ titulirajo. Kaj je še nemčurski liberalizem posluh. Pri tovarišu, kojega sem obiskal dobim „L. Schulzeitung“ št. 3. t. l. Mej drugim suhoparnim in neumnim berilom, staknem i neki dopis iz te „Gorenjske“ strani, pod dopisovalno šifro J. Na koncu omenjenega dopisa pa pristavlja Zimska redakcija prav smešno očetovsko opazko: „Auch aus einen andern Schulbezirke kommt uns die Kunde zu, dass die Bibliothek alle möglichen (??? ur.) kroatischen und serbischen Schriften enthalte, dem wahren Lehrer aber nichts Annehmbares biete.“ To je opazka, enaka kakšni strogi mačehi, koja vihti s prstom nad otroka, da se jo potem bolj boji. Ako si ena ali druga knjigarna poleg družega tudi en hrvatski ali srbski šolski list naroči, za kar pa ima po želji plačevalcev tudi pravico, je-li to „alle möglichen Schriften?“ Iz te nemčurske izjave bi človek lahko sodil, da je teh hrvatskih in srbskih „Schrift“ kar cele butare naročenih. Zakaj delate iz komarja slona? Ko se je lansko leto beletristični ne šolski list „Die Heimath“ slovenskim učiteljem prav močno priporočeval, nij imela „L. Sch.“ takrat nobene opazke, zato ker je bil list nemški, da bi „Laib. Schulz.“ enako pravično tudi zdaj molčala, ko je jedva od daleč čula da si je kakšna učit. knjižarnica poleg nemških in slovenskih knjig tudi en hrvaški šol. list naročila — da, to je zanjo preliberalno! Gotovo je, da najslabši hrvaški ali srbski list ne prinaša tako bedastega in neumnega berila kakor „Laibacher Schulzeitung-a“, „welche dem wahren Lehrer nichts annehm-biete.“ Kdor hoče vraga izganjati, mora biti baje brez greha. „L. Schulzeitung-a“ naj sama sebi kaj očita a ne nam slovenskim učiteljem, za katere ima toliko liberalnih skrbij, kakor nespametna šavra, ki se nepoklicana meša v tuje zadeve.

Domače stvari.

— (Slovensko gledališče.) Dobra igra, kakor so Benedixovi „Banditje“ bi bila zaslužila več poslušalcev, nego jih je privabila v istini v gledališče. Tudi igralo se je povsem dobro. Z gospodi Kajzelj (Podmanski), Šušteršič (Kruhovec), Kocelj (Ropotač), kakor z gospodom Jeločnik (Vidimov) in Schmidt (Kamenski) smo bili prav zadovoljni. Ravno tako ste gospa Odijeva (Eliza) in gdčna. Namretova (Zefija) in posebno zadnja veliko pripomogli, k dobremu vspehu. Gospodična Podkrajškova je iz neke nerazumljive pri-

derije, katera je pri igralkah „von profession“ res nepotrebna, da ne rečemo komična, in ki kaže veliko brezobzirnost nasproti občinstvu, napravila „strike“, kakor čujemo, proti rolam v moške obleki, in zato ta večer „zur abwechselung“ igrala nalogico Nežike. Čudimo se odboru, da tako mirno dopušča taka samovoljna premenjevanja, ki so poleg škode na dobrem vspehu, katero napravijo — še jako — smešna.

— (Slovensko gledališče.) V ponedeljek 5. marca se bode ponavljala dobro znana resna igra „Marie-Jeanne.“ Upamo, da ne bode zopet mrknjenje lune gledališči škodovalo.

— (Škandali v nemškem gledališči.) Uže „Laib. Tagbl.“ ki je vendar onidan prinesel z „Laib. Ztg.“ vred znani obscenni „mlinarični“ inserat in je vreden brat famozne „Laib. Schulz.“, katera zaljubljena pisma ponemškutenih učiteljev namesto resnih uvodnih člankov prinaša, uže ta moralno korumpirani list graja v štev. 46 nespodobnosti in umazanosti, kakoršne so v „Fatinitzi“ precej jasno bile slišati z nemškega odra ljubljanskega nemškega gledališča, sejalcia nemške omike, nemške kulture, nemškega „anstanda“.

— (Lunin mrak) predsinočjem se je, ker se je bilo na večer nebo ujasnilo, prav lepo videl. Povsod je bilo dosti gledalcev in nižje ljudstvo, videč krvavo-rudečo mrkneno luno, znamenje na nebesu, ugibalo je, da pomenja to vojsko itd.

— (S neg) je nam včeraj dopoldne precej na debelo zapadel.

— (Svojo ženo zadavil.) Iz Goriške okolice se piše „Sl.“ A. Bolko, po domače Kravos blizu Lokavca in njegova žena živele sta uže delj časa v kregu in prepiru, ker mu žena, kot lastnica celega premoženja, nij hotela istega odstopiti in na njegovo ime prepisati. Gredočima iz zadnjega semnja v Ajdovščini, vname se, prej ko ne zopet zaradi tega, prepir mej njima in Kravos se je vsled tega tako izpozabil, da je začel ženo svojo z debelo palico pretepati, potem s škornjami po njej teptati. Zlomil jej je par reber in naposled, ker jej še nij luči življenja izpihnil, jel jo je okolo vratu v pravem pomenu besede s tako besnostjo daviti, da je mrtva ostala. Morilec taji, da jo je zadavil in trdi, da se mu je žena le ubila, ker je bila pijana, a mnenje izvedencev se glasi, da je Kravos svojo ženo zavrato ubil, kar dokazujejo tudi zlomljena rebra in vdarci, kojih ima več nego sto na svojem truplu. Znamenito je tudi to, da je zločinca, ko je ta čin hudodelstva izvrševal, neki fantič iz grmovja opazoval in gledal. Morilca ima sodnija uže v pesteh.

Listnica uredništva: G. A. K. Oprostite! V tacih rečeh korespondirati mi ne utegnemo. Vi preveč terjate. Mi nemamo pozvedovalnega in naznanilnega biroa, niti preskrbljevalnice ali posredovalnice pisem in služeb itd., temuč, ker smo sami, nam je uže z listom in z družim delom dovolj. Bodite tako dobri in obrnite se s tacimi prošnjami drugam.

Javna zahvala.

Podpisani onej neznanej častitej gospodični, katera mi je v Serajevo 25 gld. poslala in tudi sl. podpornemu odboru, kateri mi je 12 gld. poslal, izreka svojo pristržno zahvalo.

Janez Mejač.

Umrli v Ljubljani

od 24. do 26. februarja:

Ivan Jaran, mizarjev otrok, star 21 mesecev, na dunajski cesti št. 63, za božjast. — Lišpeti Tropotec, osebenjica, stara 78 let, v s. Florijana ulici št. 44, za vnetjem rebrne mreže. — Ivan Šašel,

meščansk puškar, v 77 letu, na sv. Petra cesti št. 10, za splošnim oslabenjem. — Luka Vrtnik, dninar, star 38 let, v civilni bolnici, za mrzlično kaheksijo. — Marijana Ložar, zemljaka udova, stara 71 let, na nemškem trgu št. 5, naglo za krvotokom iz pljuč. — Marija Pirec, osebenjica, stara 71 let, za prsno vodenico. — Jožef Pavle, c. kr. poštne urada sluga sin, star 1 mesec, v mesec, v poštni ulici št. 45, za atrofijo. — Miha Smole, meščanski trgovec in posestnik, v 73 letu na dunajski cesti št. 9, za dvakratnim mrtvdom.

Kurjel.

27. februarja:

Pri Slonu: Golob iz Novega mesta. — Kolar iz Idrije. — Vakonič iz Litije. — Kulakovsky iz Kranja. — Lapajne iz Idrije.

Pri Mališ: Slatinšek iz Trbovelj. — Tan iz Dunaja. — Jonke iz Kočevja. — Wengraf iz Dunaja. — Dobovič iz Reke. — Käs iz Gradca.

Pri Zamorel: Biro iz Bleda.

Dunajska borza 28. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	62 gld.	35	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67	35	"
Zlata renta	74	"	"
1860 drž. posojilo	108	50	"
Akcije narodne banke	831	"	"
Kreditne akcije	149	70	"
London	124	"	"
Napol.	9	91 1/2	"
C. k. cekini	5	88	"
Srebro	113	50	"
Državne marke	60	90	"

Zahvala.

Čuti se dolžno velečestitemu občinstvu za mnogobrojno udeležbo pri pogrebu nepozabljivega soproga, oziroma očeta,

Franjo Hodnika,

posestnika v Ilirski Bistrici,

vsled katere je velika boleost nekoliko zmanjšana, globokočutno zahvalo izreči.

V Ilirski Bistrici, 26. februarja 1877.

(46)

Marija Hodnik,

žalujoča vdova in njeni otroci.

Umeteljni zobje in zobovja

z značnim tiskom ali brez njega, lepi, naravni, namenu odgovorni, se po najnovejši metodi delajo in ne da bi se korenine izruvale, postavljajo.

Vse operacije: plombiranje z zlatom, poluili, piljenje, čiščenje in drenje zob, se, kakor se je izkusilo, brez hudih bolečin izvršuje pri

(370—15)

Paichelu,

zdravniku za zobe, pri Hradskega mostu, v Malyevej hiši I. nadstropje.

Graške špiritne drože

dobivajo se vsak dan sveže (frišne) v prodajalnici steklenega blaga gosp. **Franca Kolmana** na glavnem trgu št. 236 iz prijaznosti do

(378—25)

A. Schneiderja.

Menj ko pol kilograma (1 funt) se ne prodaje.

Ravnokar je v „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Samoklistirni aparat

(Clysopumpe, Irrigatérje),

Inhalacije aparate,

klistirne, uretralne in maternične brizgalnice, mlečne pumpe, sesalne steklenice, vezi za počene

po fabriške ceni.

Jedino le pri

(53—37)

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.